

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vít'az

Ročník 7
Február 2006
Číslo 2

Hľadanie jednoty

Od 18. do 25. januára sa tradične koná Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov. V tomto týždni si uvedomujeme, že je viac toho, čo kresťanov spája, ako toho, čo kresťanov rozdeľuje. Najmocnejšou skutočnosťou, ktorá kresťanov zjednocuje, je prítomnosť vzkrieseného Krista, ktorý slúbil svojim učeníkom, že bude s nimi až do konca časov.

Témou tohtoročného Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov je Ježišovo zaslúbenie: „Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18,20).

Ježiš túži s nami zdieľať naše starosti, radiť nám, sprevádzať nás, vstupovať do našich domovov a na pracovné miesta, oživovať našu radosť svojou prítomnosťou, ktorá nás vedie k srdcu Otca. Chce, aby sme cítili Božiu blízkosť, Božiu silu, Božiu lásku. Chce byť medzi nami, aby prostredníctvom nás mohol svedčiť o svojej láske a živote v našom domove, práci, škole a celom okolí.

Byť čo najviac vnímavý na prítomnosť Ježiša v našom strede vyžaduje od nás žiť „ekumenizmus života.“ Znamená to šíriť kultúru spolupatričnosti a učiť sa vidieť pozitíva v rozdielnosti cirkevnej príslušnosti. Taktiež pamätať na to, čo všetko máme spoločné: modlitba, svedectvo a poslanstvo. Nakoniec je potrebné vidieť tých druhých ako bratov a sestry v Kristovi.

Nech sa poslanstvo Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov stane súčasťou nášho životného štýlu, našej kultúry a nášho každodenného života. Nech sa akýkoľvek kontakt s bratmi a sestrami uskutočňuje v Ježišovom mene – s túžbou osláviť Boha.

Duchovný otec

OBSAH**ÚVODNÍK**

Hľadanie jednoty	2
Pieseň vojakov	3

KATECHÉZA

Sviatosť zjednotenia	4
Posolstvo ku chorým	5
Myšlienky pokoja	6

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Cez Nový rok do života	6
Žijú medzi nami	7
Spomienky na starého otca	8
19. január 2006 prekvapil celé Slovensko	9
Podakovanie za Dobrú novinu ...	9

SPEKTRUM MLADÝCH

Silvestrovská Roháčka	10
Hranolková párty	10
Birmovné meno	10
Anketa	11

MILÉ DETI

Ahojky	11
Sv. František Saleský	12
Trampoty v manželstve	12
Stalo sa, stane sa	13
Prehľad bohoslužieb február 2006	14

SPEKTRUM**Vydáva:**

Rímskokatolícky farský úrad
vo Vítaze pre vnútornú potrebu

Za vydanie zodpovedá:

Mgr. Oliver Székely s kolektívom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová

Grafika: Martin Magda

Kontakty:

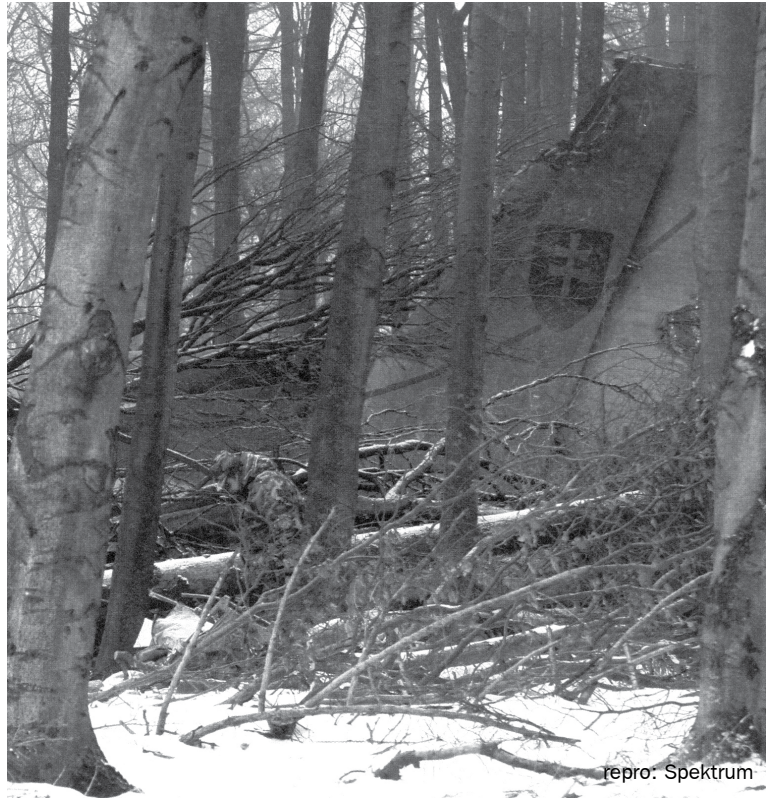
Telefón: 051/791 62 35

www.vitaz.rimkat.sk

e-mail:

vitaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.sk

**Redakcia si vyhradzuje právo úpravy
textov.**

repro: Spektrum

Vtáci raja

Kto ste? Kto som?

Skutočne sa dotýkame nebies?

**Nič nie je skutočné – všetko je len pretváрка,
hovoria rajske vtáky.**

Mám strach, čo to nevidíte?

Povedzte mi, kam ma nesiete?

Čoskoro to pochopíš, hovoria rajske vtáky.

Letieť domov, letieť domov,

do krajiny, ktorú už poznáš.

Do pokoja, ktorý bol pravdou pre malé dievča ako ty.

Letieť domov, letieť domov zo sveta,

ktorý je z kameňa.

Kým je tvoje srdce ľahké a slobodné, aké malo byť.

Ako mám ísť vpred, keď mi vlnú oči?

Šetri slzy – vysuš oči, hovoria rajske vtáky.

Čas však beží, povedzte, ako dlho musíme letieť?

Mesiac sadne, slnko vyjde, hovoria rajske vtáky.

Letieť domov, letieť domov zo sveta,

ktorý je z kameňa.

Kým je tvoje srdce ľahké a slobodné, aké malo byť.

Počúvaj ten zvuk, uzri svetlo, teraz viem,

že naša cesta bola správna.

Ranné slnko ti dodá rozvahy, hovoria rajske vtáky.

Rajske vtáky.

Slová piesne, ktorá znie vždy, keď sa naši vojaci chystajú z misie domov a ktorá zaznela aj na pohrebe 42 obetí vojenského nešťastia z 19. januára 2006.

Sviatosť zjednotenia

Pri poslednej večeri, po ustanovení Eucharistie, rozvíjal Ježiš obsah tohto tajomstva a jeho veľké poslanie: „... aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, ... ja v nich a ty vo mne“ (Jn 17, 21-23). Ježiš je v nás najmä prijímaním Eucharistie. Je v nás a my z neho žijeme ako z Viniča.

Naša vlastná skúsenosť, ale aj skúsenosť celých dejín nás presvedčajú o tom, že ľuďom sa žije ťažko i preto, že sú porozdeľovaní na nepriateľské tábory. Znepriatelení ľudia žijú v ustavičnej neistote a napätí, striehnu na druhých v obavách alebo rovno s nenávisťou.

Všetci cítime, že by sme potrebovali čosi, čo by nás opravdivo zjednocovalo, Potrebne nejaké základné spojivo, ktoré by nám pomáhalo tvoriť jednotu bratov a sestier, slobodné spoločenstvo slobodných ľudí, ktorí žijú nielen jeden vedľa druhého, jeden s druhým, ale ktorí žijú predovšetkým jeden pre druhého. V dejinách sa už vyskúšali mnohé prostriedky pre jednotné spolunažívanie ľudí. Ľudia sa zjednocovali strachom, korbáčmi, zbraňami alebo v lepších prípadoch zmluvami.

Najtrvalejšia jednota ľudí sa rodí zo slobodného zjednotenia v spravodlivosti a láske. Niet pevnejšej jednoty nad jednotu v duchu – v zmýšľaní, v láske a vzájomnej obetavosti. Pre nás veriacich to značí prehĺbovať to jediné stanovisko, z ktorého vidíme všetkých ľudí ako bratov a sestry, ako príslušníkov jednej Božej rodiny, ako synov a dcéry jedného Otca. Ježiš Kristus dal za túto jednotu v Bohu vlastný život a obeť svojho života urobil základom našej jednoty pre budúce stáročia a tisícročia. Táto obeť,

sv. omša, je viditeľný a účinný znak našej jednoty, je to sviatosť našej jednoty.

Do chrámu prichádzame z rozličných strán, máme rozličné vzdelanie a postavenie, sme ženy, muži a deti, ale pri sv. omši stojíme vedľa seba a pred Pána Boha predstupujeme ako jedna rodina. Miznú všetky spoločenské rozdiely – otec vedľa syna, profesor vedľa študenta, majster vedľa učňa. Všetci prinášame jednu spoločnú obeť. Tvoríme jednotné spoločenstvo viery.

Pri sv. omši vystupujeme ako celok. Vo sv. omši sa takmer vôbec neobjavuje zámeno „ja“. Nevystupujeme ako jednotlivci, ale ako zjednotení v Kristovi. Pri sv. omši používame množné číslo a hovoríme „my“ – my všetci. My sme údy jedného Krista a v ňom tvoríme jednotu pred Pánom Bohom.

Sv. omša je školou lásky. Pomáha nám vykoreniť všetok egoizmus oddeľovania. Žijeme akoby tlkotom jedného srdca, dýchame jedným dychom a jedným rytmom. Naraz spievame, naraz sa modlíme, naraz tichneme a sústreďujeme sa, naraz vstávame. Nerobíme to pre krásu poriadku – skôr pre silu a hĺbku jednoty. Pri sv. omši sú modlitby Cirkvi modlitbami nás všetkých, dávame im prednosť pred súkromnými. Som prítomný na sv. omši spolu s inými, myslím na iných a spolu s kňazom

sa modlím „za všetkých tu prítomných“. Aj keď som niekedy v inom duševnom rozpolžení, aj vtedy, vedený láskou k ostatným, zabúdam akosi na seba a zaodievam sa rúchom Kristovým a jeho liturgickou farbou.

Pri modlitbách vo sv. omši sa nezaoberám sebou samým, ale myslím na všetkých prítomných, na celú Cirkev, na celé ľudstvo. Do chrámu prichádzam možno ponorený sám do seba a do svojich starostí. Na sv. omši sa mi však razom akoby rozširuje obzor – začínam hľadieť širokým katolíckym pohľadom Cirkvi na celý svet, na tok času v dejinách i v prítomnosti, ba na celú večnosť. Začínam cítiť, že prichádzam z dejín, že tu žili generácie už predo mnou. Uvedomujem si, že nie som sám a že moje šťastie závisí aj od šťastia všetkých, čo žijú so mnou.

Keď chceme vybudovať hlbokú jednotu od základov, žime predovšetkým z prameňa jednoty sveta a tým je Ježiš Kristus vo sv. omši. Odtiaľto vybudujeme jednotu medzi sebou, a keď nás bude mnoho, i jednotu sveta.

spracoval duchovný otec

Posolstvo Svätého Otca Benedikta XVI. k 14. Svetovému dňu chorých

Na sviatok Panny Márie Lurdskej 11. februára 2006 pripadá už 14. Svetový deň chorých. Svetový deň chorých sa bude tohto roku sláviť v Adelaide v Austrálii. Pri tejto príležitosti sa chce Cirkev s osobitnou starostlivosťou skloniť k trpiacim a upriamiť pozornosť verejnosti na problémy spojené s psychickými ťažkosťami, ktoré v súčasnosti postihujú päťtinu ľudstva a predstavujú skutočnú spoločensko-medicínsku hrozbu.

Predlžovanie ozbrojených konfliktov v rozličných oblastiach sveta, veľké prírodné katastrofy či šírenie sa terorizmu majú za následok nielen nesmierne počty mŕtvych, ale u mnohých postihnutých sa objavujú psychické traumy, ktoré sú niekedy len ťažko prekonateľné. V hospodársky vyspelých krajinách odborníci zasa zisťujú negatívny vplyv krízy morálnych hodnôt na vznik nových foriem duševných ochorení. Tým narastá pocit osamelosti, oslabujú či dokonca rozpadajú sa tradičné formy spoločenskej súdržnosti – počnúc inštitúciou rodiny – a na okraj sú vytlačaní všetci chorí, no najmä duševne chorí, ktorí sú často považovaní za bremeno pre rodinu a spoločnosť.

Chcel by som sa preto poďakovať ľuďom, ktorí sa rôznym spôsobom a na rôznych úrovniach snažia o to, aby sa nezabúdalo na ducha solidarity a aby sa v starostlivosti o týchto našich bratov a sestry pokračovalo, inšpirujúc sa humánnymi a evanjeliovými zásadami. Povzbudzujem preto tých, ktorí sa usilujú zabezpečiť všetkým duševne chorým prístup k potrebným liečebným postupom, v ich úsilí.

Taktiež sa obraciam aj na vás, drahí bratia a sestry, ktorých sužuje choroba a vyzvať vás, aby

ste spolu s Kristom ponúkli svoje utrpenie Otcovi. Chcem vás uistiť, že každá skúška, ktorú odovzdane prijmete, je cenná a priťahuje Božie dobrodenie na celé ľudstvo. Vyjadrujem i svoje uznanie tým, ktorí vám pomáhajú v početných domovoch sociálnych služieb, denných stacionároch, na diagnostických a terapeutických oddeleniach a povzbudzujem ich, nech sa všemožne snažia zabezpečiť vám nevyhnutnú lekársku, sociálnu a pastoračnú starostlivosť, rešpektujúcu dôstojnosť vlastnú každej ľudskej bytosti.

Aj každý kresťan – vzhľadom na osobitnú úlohu a zodpovednosť, ktorú zastáva – je povolaný napomáhať uznaniu, rešpektovaniu a zveladovaniu dôstojnosti týchto našich bratov a sestier.

„Duc in altum!“ Touto Kristovou výzvou k Petrovi a apoštolom sa obraciam na cirkevné spoločenstvá roztrúsené po svete a najmä na tých, ktorí sú v službe chorým, aby s pomocou Márie – ktorú nazývame Salus infirmorum (Uzdravenie chorých) – svedčili o Božej добрote a otcovskej starostlivosti. Svätá Panna nech posilňuje sužovaných chorobou a nech pomáha tým, ktorí ako milosrdný Samaritán zmierňujú ich telesné a duševné zranenia.

Bud' mojím videním

*Bud' mojím videním,
ó, Pane môjho srdca.*

*Nech je pre mňa
všetko ostatné ničím,
keď ty si spásou.*

*Si mojou najlepšou myšlienkou
cez deň i v noci.*

*Či vstávam, či ľiham, tvoja
prítomnosť je mi svetlom.*

*Bud' mojou múdrosťou,
bud' mojím pravdivým slovom.*

*Nech som vždy s tebou
a ty so mnou naveky, Pane.*

*Si mojím Vykupiteľom,
mojou láskou,
ktorá si ma získala.*

*Prebývaš vo mne
a ja som s tebou jedno.*

*Nestojím o bohatstvo
ani o prázdnu chválu.*

*Si mojím dedičstvom
po všetky moje dni.*

*Ty a len ty si prvým
v mojom srdci.*

*Veľký Kráľu neba,
si mojím pokladom.*

*Veľký Kráľu neba,
ty žiarivé slnko nebies,
daj mi z jeho radosti,
keď získame víťazstvo.*

*Kristus môjho srdca,
nech sa mi čokoľvek prihodí,
bud' mojím videním,
ó, vládca všetkých.*

Írska pieseň, 8. storočie

Myšlienky pokoja

Pokoj je nepotlačiteľnou túžbou prítomnou v srdci každého človeka, ktorá prekračuje akékoľvek špecifické kultúrne zvláštnosti.

Pokoj sa nám javí, nie iba ako neprítomnosť vojny, ale ako spolužitie jednotlivých občanov v spoločenstve, kde vládne spravodlivosť a v nej sa, nakoľko je to možné, uskutočňuje dobro pre každého z nich.

Pravda pokoja vyzýva všetkých, aby pestovali plodné a úprimné vzťahy, povzbudzuje ich, aby hľadali cesty odpustenia a zmierenia a kráčali po nich, aby boli čestní v dodržiavaní zmlúv a verní danému slovu.

Čo sa týka tých, ktorí slúžia vlasti pri vojsku, nech sa aj oni pokladajú za služobníkov bezpečnosti a slobody národov. A pokiaľ plnia túto úlohu správne, naozaj prispievajú k upevneniu pokoja.

Zoči-voči nebezpečenstvám majú všetci katolíci v každej časti sveta za úlohu zintenzívniť ohlasovanie evanjelia pokoja a svedčiť o ňom, ohlasujúc, že poznanie plnej pravdy o Bohu je bezpodmienečnou a nevyhnutnou podmienkou na upevnenie pravdy pokoja.

Boh je láska, ktorá zachraňuje, je milujúci Otec, ktorý chce vidieť všetky svoje deti, ako sa navzájom považujú za súrodencov a zodpovedne sa usilujú dať svoje rozličné talenty do služby spoločnému dobru ľudskej rodiny.

Myšlienky z posolstva Svätého Otca Benedikta XVI. k Svetovému dňu pokoja 1. 1. 2006

NÁZORY a SVEDECTVÁ

Cez Nový rok do života

Silvester a Nový rok sme prežili celá rodina spolu v Prešove u syna. Na Silvestra sme boli v kostole Kráľovnej pokoja na sv. omši, ktorú slúžil duchovný otec Jozef Dugas. V kázni nám prízvukoval, aby si každý z nás vytvoril obraz vo svojom srdci, aby sme porozmýšľali, čo nám v ňom chýba, čo sme za celý rok urobili dobre pre spásu svojej duše a pre bližneho. Obohatení eucharistickým Kristom sme sa vybrali domov.

Cestou sme ďakovali Bohu za to, že sme zdraví, že chodíme na vlastných nohách, pretože pred nami išiel vodič. Zastavili sme sa pri ňom a chceli sme mu dať nejakú pozornosť. Odmietol, že darčekom je to, že sme sa k nemu ozvali; ďakoval nám.

Na Nový rok sme navštívili kostol sv. Mikuláša, kde sme prežili slávnostnú sv. omšu s veľkou radosťou. Jasličky boli našim potešením. Ľudia sa pozerali na malého Ježiška: jedni sa tešili, druhí plakali. Každý mu chcel povedať, aké má radosti, trápenia. Každého vypočul. Bude v našom srdci i v kostole cez celý rok? Čítali sme úžasny pokoj. Kostol je presiaknutý mnohými modlitbami.

Stretla som sa s jednou paňou. Veľmi plakala, pretože vychovala päť detí a všetky odišli. Teraz žije sama v peknom dome. Všetko, čo mala, im dala a teraz ju nemá kto zaopatrit'. Nie je to smutné? Za našich čias by sme nikdy neboli nechali rodičov samých. Zostal s nimi syn s nevestou alebo dcéra

s manželom. Aj ja som bola nevestou 29 rokov a žili sme spolu, rodičia nám pomáhali a bolo veselšie. Zomierali s radosťou, lebo boli obklopení vnúčatami, nie sami v dome. Zamyslime sa sami nad sebou, kam spejeme? Rodič potrebuje v starobe lásku, ktorú dal svojim deťom, keď rástli a my im to nedávame. Nebolí nás srdce? Môže Boh nás aj naše deti žehnať, keď my nemáme ľútosti?

Čochvíľa nastane obdobie pôstu, keď Ježiš bude trpieť za nás, za naše hriechy. Pomôžme mu niesť kríž ako Šimon z Cyrény? Budeme sa modliť sv. ruženec, chodiť na krížovú cestu a v tichosti to prežívať. Tešme sa na svätú omšu, ďakujme za všetko, za zdravie, za pokoj i lásku v rodinách. Vručne prosme Pannu Máriu, pomocnicu kresťanov, aby pomáhala nám aj našim zosnulým.

Nech odpočívajú vo svätom pokoji. Bože buď nám milostivý a ochraňuj nás v novom roku.

Mária Tobiašová, Ovčie

Žijú medzi nami

Chcem vám priblížiť osobu, bez ktorej si ani nevieme predstaviť sv. omšu. Jeho prítomnosť a komunikácia s kňazom a veriacimi je presne vedená podľa direktória, ktorý presne určuje chod bohoslužby. Je to náš organista Jozef Harničár.

Svoju lásku k hre na organe prejavoval už vo svojom detstve v rodnej obci Chminianske Jakubovany, kde už ako 19-ročný začínal hrať a sprevádzať kňaza i veriacich na sv. omši v obci Chminiany. Tejto láske zostal verný doposiaľ. Po uzavretí manželstva sa mladí manželia presťahovali do osady Dolina mysliac si, že ich korene tam zostanú natrvalo. Roky ubiehali a na svetlo sveta sa prihlásili aj deti, dve dievčatá a syn. Rodina sa rozrástla a bolo treba pripraviť sa na samostatnosť. Tak si v obci Vítaz postavili spoločný dom, v ktorom svorne rodinka nažíva dodnes.

Na svoju prvú kantorskú službu v obci si veľmi dobre pamätá. Bolo to 8. septembra 1975, keď bola púť v osade Dolina. V tento významný deň po prvýkrát doprevádzal kňaza, dnes už nebohého pána farára Adamčáka. Ako hudobný nástroj mu slúžilo harmónium. Po prvýkrát sa za organ v obci Vítaz posadil na sviatok Troch kráľov v roku 1976. Bola že to tréma: aby sa skúška vydarila, bolo potrebné dodržať presné lekcie podľa spomínaného direktória. Skúška sa vydarila a jeho láska k organu trvá. Byť neprítomný na sv. omši, zvlášť v

snímka: M. Magda

nedelu, ani predstaviť. Niektorí ľudia idú v nedelu do prírody, aby sa trocha zrelaxovali, on je šťastný v kostole za spomínaným hudobným nástrojom.

Aj keď cez týždeň sa mu niekedy nepodarí byť na rannej bohoslužbe, je to pre pracovné povinnosti, pretože ako hlava rodiny má zodpovednosť za svoju rodinu. Tak ako každý z nás sa pripravuje na denný výkon svojej práce, tak aj on ako organista má povinnosť sa na prácu za organom pripraviť. Piesne, ktoré sa spievajú, si vyberá k určenému sviatku.

Keď sa pozrieme bližšie na jeho prácu, vynorí sa nám myšlienka, že Jozko, ako ho mnohí voláme, sa stará aj o dôsledný chod sv. omše v našej susednej obci Ovčie. Práce je teda neúrekom. Tri roky chodil hrať aj do Širokého. To už bola riadna fyzická záťaž. Na toto obdobie spomína slovami, že to nebola „prechádzka ružovým sadom“. Organista musí dôsledne dbať na to, aby

sa jeho hlasivky nenachladili, veď príde aj čas pohrebov v čase aj v nečase. Aj túto prácu treba dôsledne odviešť.

Kedy Jozko cíti najväčšiu pracovnú záťaž? Nuž, keď prídu významné dni ako sú primičné sv. omše. Mladý kňaz má aj trocha obavu, aby dobre všetko dopadlo, čo organista v mnohých prípadoch cíti. A koľko rokov sa Jozko venuje tejto náročnej práci? Nuž plných tridsať rokov. Mnohí si nevieme predstaviť, koľkokrát sa jeho prsty dotkli klávesov, aby vydali svoje melodické tóny.

Iba v krátkosti sme spoločne nahliadli do práce človeka, ktorý je nám taký blízky. Čo pripomenúť na záver? Nuž Jozko, prajeme ti z celého srdca pevné zdravie, veľa elánu v tvojej tak náročnej práci, pochopenie tvojej rodiny. Preto ti prajeme veľa trpezlivosti s nami – spoluúčastníkmi sv. omše, ktorí sa svojim spevom k tebe s radosťou pripájame.

Imrich Jenča, Vítaz

Spomienky na starého otca

Médiá v dnešnom svete – televízia, rozhlas alebo bežné denníky, týždenníky – nám predstavujú množstvo tzv. „celebrít“, ktoré v skutočnosti nie sú žiadnymi osobnosťami. Okrem toho, že natočili jeden film či hudobný hit alebo sa stali celebritami na základe svojho majetku, nie je na nich nič výnimočné. Ich životy sú založené na bohatstve, predvádzaní sa, striedaní partnerov,

atď. Koľko skutočných osobností žije alebo žilo medzi obyčajnými jednoduchými ľuďmi, ktoré by naše deti, mládež mohla obdivovať?

Po prečítaní príspevku „Žijú medzi nami“ v prvom čísle nášho časopisu Spektrum som sa rozhodla napísať o človekovi, ktorý už nie je medzi nami, ale spomienky naňho, aj humorné, pretrvávajú stále.

Spolu so sestrami a bratom srne vyrastali na jednom dvore pri našich starých rodičoch. Môj dedo Jozef Galdun z Víťaza sa narodil 4. 3. 1898. Bol to chlap vysokej štíhlej postavy. Tak ako o jeho patrónovi sv. Jozefovi, dalo by sa aj o ňom povedať, že bol to muž spravodlivý, skromný, rozvážny, nechýbalo mu ani zdravé sebavedomie. 1. svetová vojna mu zobrala päť rokov jeho mladosti. Bol zverbovaný ako 16-ročný. Nešťastie, zabitie nevinných, ktoré videl na ruskom a talianskom fronte, mu ostalo v pamäti na celý život. So svojou manželkou Annou vychovali spolu 3 synov a 3 dcéry. Prežili smrť 16-ročnej dcéry Veroniky, lekári nevedeli pomôcť srdcovej chybe mladého dievčaťa. Šesť rokov prežitých bez rodiny v Argentíne po farmách a námorných prístavoch, kde odišiel za prácou, bolo dosť; doma chýbal gazda a tak sa šťastlivo vrátil domov.

Jeho denné dochádzanie na bicykli v čase i nečase za prácou do krompašských Kovohút mu nerobilo problém. Bolo treba ďalej sa postarať o rodinu, len škoda, že dôchodok nebol vyšší. Keď mu babka vyčítala: „Jozku, ta ty dajak malo bereš totu penziu. To druhe chlopi vecej beru.“ Pokojne jej odpovedal: „Nestaraj se Hančo, ale ja ju vyberem.“ Mal pravdu. Bral dôchodok do svojich 95 rokov. Babka zomrela 76-ročná, trápila ju astma. Vo svojom dome už ako vdovec sa nikdy nezamykal. Ani v noci. Nebál sa. Tvrdil, že mocnejší nepríde a slabšieho sa nebojí.

V dnešnom uponáhlanom svete, ktorý nás ženie často ani nevieme kam, si často spomíname na svojho deda. U

Na snímke: Anna Galdunová rod. Hudáková, Jozef Galdun, Terézia Šusterová rod. Galdunová a Mária Balogová rod. Galdunová

neho všetko malo svoj čas. Bol čas na prácu, aj na modlitbu. Pri vyzváňaní zvonov na poludnie, kde bol, čo robil, tam sa zastavil, klobúk bol okamžite z hlavy dole a modlil sa Anjel Pána. Nedal sa vyviešť z miery. Na unáhlenú robotu iných odpovedal slovami: „Len kopaj, len se ponahľaj, ja budzem i v osemdzešatke kopac, ale ty už nebudzeš.“ Tak aj bolo. Mal 88 rokov, keď hádzal do miešačky na stavbe domu mojej sestry. Podľa jeho vychádzok, ktoré každý deň vykonával ku kostolu a späť, si mohol niekto nastavovať čas. Keď mu nohy ešte lepšie slúžili, chodil až do svojich dvoch dcér, z jedného konca dediny na druhý. Vystretý, ruky založené dozadu.

Posledných šesť rokov svojho života preležal na posteli. Cieвна príhoda spôsobila ochrnutie pravej strany tela. Potreboval už dennú starostlivosť. Na doma vyrobenom vozíku od môjho otca si vyšiel posedieť a porozprávať sa medzi svojich susedov. Keď sa schádzala rodina na oslave jeho narodenín, sediac na posteli s ľavou rukou dvíhnutou hore, si zaspieval svoju obľúbenú pesničku: „Z hury od Braniska, ceče voda bystra ...“ Nikdy nezúfal, ani sa nestažoval. Bral svoj každodenný kríž taký, aký mu Pán Boh nadelil.

Niektorí starí ľudia sú ako studne múdrosti - dá sa čerpať z ich životných skúseností. Zo skúseností obyčajných jednoduchých ľudí, ktorí prešli biedou aj utrpením, ale prežili svoj život čestne; dúfajme, že dostali zaňho večnú odmenu v nebi. Môj starý otec si vedel vážiť život. O tom svedčí jeho stále opakovaná veta: „V svojim živoce som mal od Boha jedno veľke šťesce – šťesce na život.“ Mať šťastie na život - to je veľký dar. Asi také veľké šťastie, aké mal jediný vojak, ktorý prežil zo 43-člennej posádky nedávneho leteckého nešťastia.

Životný čas môjho deda sa naplnil 8. 2. 1993. Zanechal po sebe vzor čestného, starostlivého, skromného človeka.

Mária Balogová, Ovčie

19. január prekvapil celé Slovensko

Keď zazneli prvé správy v médiách, bolo to neuveriteľné. Či je vôbec pravda to, čo sa stalo s našimi vojakmi, že havarovalo lietadlo s tými, ktorí sa vracali z Kosova?

Vojaci mali nesmiernu radosť, že už im skončila doba, že už idú domov. Šesť mesiacov zachraňovali životy iných a keď prichádzali domov, prišiel jeden krátky moment a bolo po ich životoch. Nedá sa ani pomyslieť na takéto strašný úder a smútok, ktoré zachvátili celé Slovensko a zvlášť ich rodiny, ktoré ich túžobne a s radosťou očakávali. Na túto udalosť budú spomínať celý svoj život.

Len sám Pán Boh vie, prečo sa to stalo a toto **prečo** my ľudia nikdy nepochopíme. Lebo aj Pán Ježiš, keď zomieral na kríži, povedal sám tieto slová: „Bože môj, Bože môj, **prečo** si ma opustil.“ V dnešnej dobe, keď si človek zapne rádio, so strachom počúva len tie najhroznejšie správy: tu sa vykoľají vlak, tam je toľko mŕtvych. Zrúca sa dom, na cestách ľudia zomierajú, bezdomovci mrznú. Pán Boh nás napomína a ukazuje nám spravodlivú ruku. V tomto čase svet žije v blude a klamstve. Boh nám chce ukázať, že je Pánom života a smrti. Či nie On ukázal, že v lietadle bolo 43 vojakov a jeden ostal živý? Či to nie je zázrak? Ten zachránený videl toto veľké nešťastie a počul volanie vojaka o pomoc. Zostal nažive, aby dokázal, že Pán Boh existuje.

Za našu farnosť chcem všetkým tým rodinám, ktorým zahynuli mladí a pekní chlapci, popriať úprimnú sústrasť a pevnú vieru v Ježiša Krista, aby vládali uniesť svoj kríž, lebo len v kríži môžeme hľadať útechu. Nebohý Sv. Otec Ján Pavol II. povedal: „Z kríža sa neschádza.“ Preto všetci starí, chorí a nešťastní, odovzdajme sa do Božej vôle, lebo Pán Boh je veľmi dobrý a láskavý nebeský Otec, ktorý sa o všetko postará. Zverme svoje útrapy do rúk aj Sedembolestnej Panny Márie, ktorá je patrónkou nášho Slovenska.

Helena Hudáková, Ovčie

Podakovanie za Dobrú novinu

Milí ľudkovia, ktorí máte radi Dobrú novinu!

S Božou pomocou a s pomocou nášho duchovného otca sme sa toho roku opäť zapojili do Dobrej noviny (ďalej len DN). Na Slovensku už 11. rok a u nás vo farnosti 9. rok. Do DN sa v našej farnosti zapojilo 58 detí a 16 sprevádzajúcich osôb. Vytvorili 8 skupiniek a s nimi navštívili 321 rodín. Vďaka vašim príspevkom sme na účet DN zaslali 49 210 Sk.

Nech vás Pán za to odmení!

Koledníci sa pripravovali na koledovanie stretnutiami, pri ktorých si nacvičili program, pripravili si oblečenie. Na spoločných stretnutiach sme nacvičovali piesne na koledovanie a na jasličkovú pobožnosť. Jedna zo skupiniek pripravila jasličkovú pobožnosť, v ktorej sme sa mohli preniesť do čias, keď sa Ježiš narodil a deťom o tom prišiel porozprávať pastier, ktorý bol pri tom, keď sa Ježiš narodil. Deti sa s duchovným otcom zúčastnili svätej omše pre koledníkov v Stropkove, na ktorej ich požehnal otec biskup Bernard Bober. Spolu s radostnou zvesťou o narodení Ježiša vám do domov prinášali aj toto požehnanie. Chcem sa vám všetkým, ktorí ste pomohli, aby sme opäť mohli koledovať, za všetko či už hmotné alebo duchovné poďakovať.

Vy, milí koledníci a sprevádzajúce osôbky, ste darom. Nielen pre rodiny našej farnosti, ale aj pre deti v Afrike, pre ktoré ste niečo dobré urobili. Prajem vám, aby vám tou najväčšou odmenou bol Boží hlas: „... podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta ...“ (Mt 25, 34).

Pred sviatkami sme si chvíle pri televízore mohli spestriť pozeraním filmu o pápežovi Jánovi Pavlovi II. Páčili sa mi v ňom slová, ktoré adresoval mladým, preto chcem nimi ukončiť poďakovanie za DN: „**Odhaliť svoju vlastnú jedinečnú osobnosť, to je veľmi zložitá úloha. Stať sa tým, čo je vám určené. Musíte sa obetovať, dozrievať a popritom všetkom prežívate v živote obdobie, keď sa zoznamujete s tajomstvom Boha. Poviem vám jedno. Keď je vaša púť až príliš náročná, vždy si pamätajte. Nie ste sami! Nie ste sami! Lebo Boh žije, kráča vedľa vás! Boh je a navždy bude váš najlepší priateľ!**“

Eva Balogová, zodpovedná osoba za Dobrú novinu

Silvestrovská Roháčka 2005

Tak ako každý rok na Silvestra aj v minulom roku sme sa vybrali pod vedením nášho najstaršieho účastníka a zároveň kronikára Vincenta Tkáča na Roháčku.

Čakali sme aj „Bavorov“ z Víťaza, no asi pre kalamitu, ktorá deň predtým bola po celom Slovensku, sme sa ich nedočkali. Ani nás, Ovčancov, nebolo toľko ako po minulé roky, no aj tak sa dá povedať, že kvalita zvíťazila nad kvantitou a výstup sa vydaril.

Zo začiatku sa išlo ťažko, no s pribúdajúcimi prestávkami a následným počastovaním niečím na zahriatie sa všetkým išlo jedna radosť. Keď sme vyšli okolo pol dvanástej hore, stretli sme už iba jednu malú skupinku z Krompách a troch účastníkov z Hrabkova. Nikto sa hore dlho nezdržoval, lebo bolo zamračené a veľmi chladno. Aj my po poklone soche Panny Márie a sv. krížu a po opečení polovice proviantu sme sa zrýchleným presunom pustili dole. Ešte na Roháčke sme sa dohodli, že toho roku nepôjdeme ku hrabkovskej chate, ale sa zastavíme na chvíľu pri krmidle pre zver pri spodnej studni.

Doopekali sme zvyšky, podpíjali všetko, čo nám ešte ostalo. Spoločne sme si zanôtili zopár pesničiek a v dobrej nálade sme sa všetci vybrali domov spoločne s rodinami osláviť ukončenie starého roka 2005. Tí, čo neboli, môžu ľutovať.

putujúci z Ovčica

Hranolková párty

V posledný mrazivý januárový týždeň sme sa my, skauti rozhodli zorganizovať hranolkovú párty v Ovčí.

Odštartovalo to v piatok večer, keď začali prichádzať najväčší odváživci, ktorí chytili do rúk zbrane – škrabky a hor sa na zemiaky. Najprv očistili jeden, potom druhý, tretí a tak to pokračovalo až po šiesty „mech“ zemiakov. Uff, to bola makačka. Na rad prišlo krájanie zemiakov na hranolky. Zmorení a zničení sme skončili okolo polnoci.

V sobotu sa to konečne začalo. Už od ôsmej začínali prichádzať prví skauti a o desiatej nás tam bolo asi 160 zo všetkých kútov východného Slovenska: Krompachy, Prešov, Spišská Nová Ves, Poprad, Svit, Spišské Podhradie, a samozrejme, Víťaz aj Ovčie. Zatiaľ, čo sa v kuchyni usilovne pripravovali hranolky, ostatní sa išli zabávať vonku. Boli pripravené rôzne štafety, hry, súťaže medzi jednotlivými družinami za účelom všetkých vyhľadovať. Myslím, že plán vyšiel - po „slávnostnom hryze“ hranolky len tak „pukli“. Nasledovali ďalšie hry a o 17. hodine sme sa všetci vybrali na sv. omšu. Po nej bolo vyhodnotenie družín; tí najúspešnejší si vyslúžili kopy sladkostí a krásne medaily. Nakoniec prišli na rad naše tradičné belgické tance, na ktoré sme sa celý večer tešili. A aby sa nám dobre spalo, tak sme si na dobrú noc pustili jednu rozprávku.

Ani sme si neuvedomili, ako ten čas rýchlo beží - a bola nedeľa ráno. Museli sme sa pobaliť a začalo lúčenie - uvidíme sa možno o rok ...

Monika Balogová ml.

Birmovné meno

Vybrať si birmovné meno len preto, že sa mi to meno páči, nie je podľa mňa veľmi múdre. Nejde len o meno, ale aj o svätca s týmto menom. Chcel som si vybrať meno, ktoré nosil človek so zaujímavým životom.

V jednej knihe som raz našiel zmienku o sv. Augustínovi. V časti o počiatku času som sa dočítal, že sv. Augustín sa ako prvý opýtal: „Čo robil Boh predtým ako stvoril vesmír?“ Sv. Augustín neodpovedal, že „pripravoval peklo pre tých, čo kladú takéto otázky“. Namiesto toho povedal, že čas stvoril Boh a že čas neexistoval pred počiatkom sveta; predbehol svoju dobu o vyše tisíc rokov. Týmto ma sv. Augustín zaujal a začal som sa oňho viac zaujímať. Prečítal som si jeho životný príbeh.

Narodil sa r. 354 v rímskej provincii Numídie (severná Afrika). Jeho matka bola kresťanka, no otec bol pohan. Už ako malý chlapec kradol a podvádzal pri hrách. Žil hýrivým spôsobom života, mal dokonca nemanželské dieťa. Ale mal aj veľké srdce a preto sa rozhodol hľadať akúsi životnú filozofiu, ktorá by ho naplňovala. Desať rokov bol členom manicheistickej sekty, prešiel skepticizmom, neoplatonizmom a veril aj v astrológiu. Najviac na ňom obdivujem, že sa dokázal v 33. rokoch zmeniť a obrátiť pod vplyvom biskupa Ambróza. Prijal katolícky krst. Vrátil sa do vlasti a začal žiť asketickým spôsobom života. Neskôr bol vysvätený za kňaza a roku 395 sa stal biskupom. Je nazývaný najväčším géniom kresťanského sveta.

Obdivujem ho aj preto, lebo vieru nielen prednášal, ale hlavne bojoval proti bludom a obraňoval ju, aj napriek ťažkostiam dokázal nájsť zmysel života. Svojím výrokom, že Boh tento svet nielen tvorí, ale aj udržiava, mi pomohol vysvetliť otázku deizmu, ktorá ma už dlhšie zaujíma.

Je mi veľmi sympatický a preto som si ho zvolil za birmovného patróna.

Michal Uličný

Anketa

V jeden novembrový štvrtok minulého roka som sa vybral na návštevu známeho Kmetovho stromoradia pri Konštantínovej ulici medzi prešovských pankáčov. Tí sú známi výstredným vzhľadom a častým popíjaním alkoholu. Ich hlavy zdobia strapaté zafarbené vlasy, niekedy sú vyčesané hore a pripomínajú kohúta (tzv. číro). Nosia vojenské maskáčové nohavice, kanady s farebnými šnúrkami, kožené bundy, roztrhané oblečenie ozdobené množstvom nášiviek a spínacích špendlíkov.

Pre mnohých stelesňujú hrôzu a nebezpečenstvo. Ja som sa však stretol s priateľskou atmosférou a dobrou partiou (možno aj preto, že niektorých osobne poznám). Využil som túto možnosť a urobil malú anketu. Pýtal som sa ich:

Aké hodnoty vo svojom živote uznávaš? Čo by si chcel vo svojom živote dosiahnuť?

Berti, 25 r.

1. „Vážim si úprimnosť a čestnosť u ľudí.“
2. „V budúcnosti by som chcel mať rodinu a pokoj.“

snímka: autor článku

Maďar, 25 r.

1. „Pre mňa sú dôležití kamaráti, partia a dobré vychádzanie s každým.“
2. „Zatiaľ je to „no future“ (pozn.red. žiadna budúcnosť). Budúcnosťou sa zatiaľ ešte nezaobieram.“

Pali, 19 r.

1. „Mám rád hnutie punk a dobré vítko.“
2. „Chcel by som mať veľa peňazí, svoju kapelu a byť slávny.“

Yogi, 21 r.

1. „Cením si priateľstvo a úprimnosť.“
2. „Chcel by som, aby bol svet bez ľudí, čo rozmýšľajú svalmi a nie rozumom.“

Chlapci „spod stromkov“ ma príjemne prekvapili svojimi názormi, ktoré nie sú veľmi odlišné od prání ich rovesníkov. Myslím, že by sme mali náš prístup k nim prehodnotiť a neposudzovať ich len podľa výzoru.

Stano - Ramones

MILÉ DETI!

Ahojky!

V deň, keď sa obchody zaplnia červenými srdiečkami a darčekmi pre zamilovaných, je tu 14. február - sviatok sv. Valentína. V tento deň si vyznávame lásku častejšie a intenzívnejšie ako inokedy. Kto bol sv. Valentín a prečo sa spája s týmto láskyplným sviatkom?

V súčasnosti katolícka cirkev pozná najmenej troch rozdielnych svätých, ktorí nesú meno Valentín či Valentinus. Všetci zahynuli mučeníckou smrťou. Ten, na ktorého si spomíname 14. februára, bol kňazom v

Ríme. Valentín nerešpektoval nariadenie svojho cisára, ktorý zakázal mladým vojakom oženiť sa. Napriek upozorneniam zo strany úradov naďalej v tajnosti sobášil mladých ľudí, ktorí si chceli vyslúžiť túto sviatosť. Odsúdili ho na mučenie palicovaním a keď sa ani po ňom nevzdal svojej viery, stali ho spolu so sv. Máriom.

Úloha tohto mesiaca je veľmi jednoduchá: nakresliť valentínsky pozdrav len tak, od srdca. Celá redakcia sa na nich veľmi teší.

Vaša Chrumka

**Sv. František Saleský
biskup a cirkevný učiteľ,
patrón novinárov
(1567 – 1622)**

Sv. František Saleský pochádzal zo Savojska, dnešné juhovýchodné Francúzsko. Narodil sa na zámku Sales roku 1567. Po skončení základnej školy odišiel ako 15-ročný do Paríža, kde študoval filozofiu a právo.

V Paríži prekonal ťažkú krízu viery. František sa postavil proti tomuto pokušeniu hrdinským postojom viery s myšlienkou: „Keď už nebudem môcť milovať Boha vo večnosti, chcem ho zo všetkých síl milovať aspoň tu na svete.“ Duševný boj a vnútorná suchota sa zrazu skončili pred mariánskym obrazom pri modlitbe „Rozpomätaj sa, ó, najláskavejšia Panna Mária ...“

Už dávnejšie túžil stať sa kňazom. Kňazské svätenie prijal 18. decembra 1593. Nový kňaz začal hneď horlivo účinkovať. Začal s kázňami. Keď poslucháči neprijali hovorené slovo, začal písať letáky. Tieto potom pripevňoval v noci na múry. Po niekoľkých mesiacoch sa začala situácia meniť. František si postupne získal mysle i srdcia odporcov katolíckej viery.

V roku 1599 ho pápež Klement VII. vymenoval za pomocného biskupa a v roku 1602 sa stal biskupom. Roku 1603 vydal smernice o vyučovaní náboženstva. Deti ho mali rady, lebo vedel náboženstvo vysvetľovať jednoducho, jasne a na príkladoch.

Nadmerná činnosť však Františka vyčerpala tak, že 27. decembra 1622 ho postihla mozgová mŕtvica. Na druhý deň František zomrel.

40 rokov po smrti bol František Saleský vyhlásený za blahoslaveného a o štyri roky za svätého. Pápež Pius IX. mu roku 1881 dal titul cirkevného učiteľa a pápež Pius XI. ho roku 1923 vyhlásil za patróna tlače a žurnalistov.

spracovala Gabriela

Trampoty v manželstve

Čo musia mať manželia?

- **dobrú hlavu**, pretože ju často stratia,
- **dobré zuby**, pretože musia často kadečo prehryť,
- **dobrý chrbát**, pretože toho musia často vela uniesť,
- **dobrý žalúdok**, pretože musia často stráviť tvrdé sústa,
- **dobré nohy**, pretože ich často tlačia topánky hneď na mnohých miestach.

Jednoducho trpezlivosť patrí k hlavnej výzbroji, ktorú si manželia nesmú zabudnúť vziať so sebou na spoločnú životnú cestu.

II. Prejdime od zamilovanosti k manželskej láske

„To je Ježišovo prikázanie, aby sme sa navzájom milovali,“ hovorí svätý Ján. Ako to vyzerá s našou vzájomnou láskou?

Mladý pár príde na úrad ohlásiť svadbu. Úradník sa pýta: „Pripravili ste sa dobre na tento vážny krok vo vašom živote?“ „No, samozrejme,“ hovorí ženich, „máme desať fliaš šampanského, päť fliaš likéru a demizón vína!“ „No, iste,“ dodáva nevesta. „My sa strašne milujeme, však miláčik?“

Koľko takýchto nezrelých mladých ľudí sa pokúša o manželstvo. Avšak nikto im nepovedal – a oni sa ani nenamáhalo nikoho opýtať - že strašne zamilovaní sa brať nesmú! Lebo táto strašná zamilovanosť je iba poslednou detskou chorobou, a nie niečím pre solídne, šťastné a trvalé manželstvo. Francúzi majú pekné príslovie: **„Dobré manželstvo je prístav v búrke. Zlé manželstvo je búrka v prístave.“**

Tí, ktorí nemali dosť trpezlivosti počas trvania známosti, aby počkali, kým ich zamilovanosť prerastie do spoľahlivej manželskej lásky, tí si zaobstarajú skôr tú búrku v prístave, teda neskoršie v manželstve. To, čo sa mali naučiť už počas známosti, s tým sa začnú stretávať po svadbe v manželstve. Vzájomne sa poznávajú sa musia učiť až po svadbe, pretože v čase známosti na to v slepej zamilovanosti nemali čas. Až teraz

sa učia, ako majú spolu vychádzať a riešiť problémy – počas známosti to šlo v zamilovanosti akosi samo. Musia sa učiť znášať vzájomné chyby, lebo počas známosti to nebolo potrebné; slepo zamilovaný nič také na tom druhom nevidí.

Poľská spisovateľka Zuzana Celmerová v knihe „Človek na celý život“ píše: **„Keď sa dvaja berú, je im úplne jasné, aké krásne bude ich manželstvo.“ „On je perfektný“ – vie o tom svojom vyvolenom ona. „Ona je fantastická“ – vie to o nej on.** Keď sa takí dvaja vezmú, začnú až potom objavovať, ako málo sa poznali. Musia prejsť „trpkým zábehom“ manželského spolužitia a trestajú sa tak sami za to, že obdobie známosti pred svadbou bolo iba povrchné a prebiehalo tak, ako nemalo.

Keď si to tí dvaja neuvedomia ani po svadbe a nezačnú usilovne pracovať na záchrane svojho vzťahu i manželstva, začne ich vzťah smerovať „z kopca dolu“ obvyklým spôsobom, ako to poznáme u mnohých nerozvážnych manželov. Dochádza k sporom aj o veci nedôležité: muž stále ironickejšie kritizuje správanie, varenie, obliekanie svojej „fantastickej“ manželky. Koľko mladých ľudí, ktorí nevedia, že začiatok spoločného života je vždy stretávaním sa rôznych a rozdielnych návykov z domu, rozličných názorov, ustálených spôsobov správania. Musia sa učiť

a naučiť sa, čo je u toho druhého potrebné rešpektovať a v čom sa spoločne zladíť.

„Ja som sa v ňom sklamala,“ hovorí vystrašená mladá manželka a po chvíľke rozhovoru vyjde najavo, že to boli iba jej predstavy z čítania a filmov, ktoré vložila do svojho vysnívaného rytiera. Bola to iba predstava dobrého otecka, ktorú preniesla na svojho muža v očakávaní, že aj on sa bude správať k nej tak, ako ona pozná z domu správanie otecka k jej mamičke. A keď sa takto znepokojení mladí ľudia namiesto stretávania sa so skúseným kňazom či iným človekom stretávajú so zmätenými názormi, ktoré roznášajú rôzni „zazerači“ (manželstvo je hrob lásky, manželstvo je lotéria, v ktorej sa nevyhráva), potom sa skoro ocitnú pred rozvodovým konaním či rozlukou.

Kolko rôznych predsudkov znova a znova rozvracia nádejné manželstvá? Kolko mužov sa po svadbe správa tak, akoby sa žena stala ich súkromným majetkom, akoby boli mohamedánmi? Manžel si myslí, že má právo rozhodovať o tom, čo má a čo nemá žena robiť, s kým sa smie a s kým nesmie stretnúť, o čo sa môže zaujímať a o čo nie. Kolko dievčat vstupuje do manželstva s odhodlaním vytvoriť z neho namiesto domova polepšovňu: ona ho bude neustále polepšovať, aby

zodpovedal jej predstavám, ona presne určí, čo on rád je a čo nemá rád, ona rozhodne, čo ho teší a akého smie mať konička, atď.? A keď to začne medzi nimi škrípať, potom namiesto toho, aby hľadali, čo robia zle, začnú sa spoliehať, že všetko sa zlepší samo od seba, keď tu bude dieťa. Lenže potom spoznajú, že sa zmenilo len to, že namiesto dvoch nespokojných ľudí pod strechou sú nespokojní traja.

Je normálne, že každý ženích a nevesta prinášajú do manželstva obrovský balík očakávaní, krásnych predstáv. Je však nenormálne, keď nie sú ochotní vykonávať korektúry svojich názorov, keď sa nechcú vzájomne prispôbiť. Je nenormálne, keď zablokujú každú možnosť rozhovoru a dohovoru tvrdým zosmiešnením názoru druhého, keď chcú, aby sa polepšil ten druhý a nie oni sami. Je veľmi ťažké vysvetliť im, že **vzájomná láska – tá správna, manželská** – môže vyrastať len zo **vzájomnej dôvery** a **v ovzduší slobody**.

A do tejto práce máme chuť pustiť sa v našich nasledujúcich úvahách o mladom manželstve, „o manželstve v zábehu“. Zverme sa s týmto zámerom pod ochranu blahoslavenej Zdislavy, patrónky duchovnej obnovy našich rodín:

Zdislava matka a Zdislava žena, priniesla si do manželstva najdrahšie veno: zbožnosť a dobrotu, vernosť a lásku. Radostne si žila v rodinnom zväzku. Buď ženám, nevestám žiarivým vzorom v neľahkom živote, vo svete chorom. V твоjich rukách je veľká sila. V preťažkých dobách si ako dobrá víla chorých liečila, v bolesti tešila, malátnych k Božiemu stolu priviedla. I dnes ti v ťažkostiach prosby chceme klásť: chráň naše rodiny, domov a vlasť!

MUDr. Vaščák Blažej

Stalo sa:

- **nedelou Krstu Pána (8. 1.) sa skončilo vianočné obdobie a vstúpili sme do „obdobia cez rok B“**

- v sobotu (21. 1.) sa uskutočnil zimný farský deň, ktorý sme prežili v Levočskej doline pod modrou oblohou. Bola nás veselá kopa 60-tich milovníkov zimných športov. Zdraví sme sa vrátili domov. Vďaka, Bože, za krásny deň!

- **v utorok (24. 1.) bola možnosť prísť pokloniť sa Eucharistickému Kristovi a v tichu chrámu, v Jeho prítomnosti, pomodliť sa za svojich blízkych, ako aj za obeť leteckého nešťastia, ktoré sa stalo 19. januára**

- v sobotu (28. 1.) bola opäť „hranolková párty“ a zába-va, ktorú organizovali skauti; prišli zblízka i zďaleka a dokopy ich bolo 120

- **štvrtok (2. 2.) uplynulo 40 dní od Narodenia Pána, slávilí sme sviatok Obetovania Pána – Hromnice**

Stane sa:

- **12. februára čaká birmovancov a zalúbených 2. valentínska púť do Krížovian**

- 19. februára v kostole sv. Jozefa o 15:00 h sa uskutoční koncert pre deti, mladých i starších. Navštívi nás spevák Jiří Zmožek so svojimi priateľmi. Ste srdečne pozvaní!

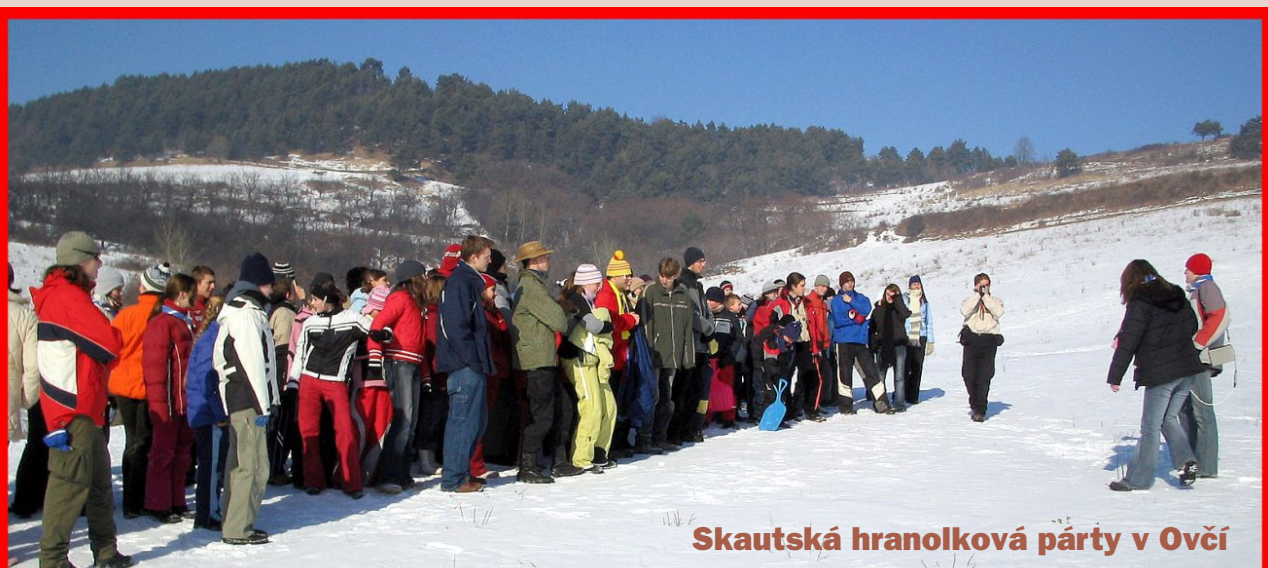
- **1. marca – Popolcovou stredu – začíname 40-dňový pôst pred veľkonočnými sviatkami**

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
6. 2.	Pondelok				
7. 2.	Utorok	17:00	+ Božena, Jaroslav, Vladimír		
8. 2.	Streda			17:00	+ Ján, Františka Jenčovci
9. 2.	Štvrtok	7:00	+ Ján Zupko		
10. 2.	Piatok	18:00	+ Štefan Magda (výročná)	17:00	30: Monika Kollárová
11. 2.	Sobota	7:00	za prístrešie Nižný koniec		
12. 2.	6. nedeľa cez rok B	7:30	50: Helena Balogová	9:00	za farnosť
		10:30	80: Valentín Magda		
13. 2.	Pondelok				
14. 2.	Utorok	17:00	+ Anna Novotná (výročná)		
15. 2.	Streda			17:00	+ Štefan, František
16. 2.	Štvrtok	7:00	za prístrešie Bolček		
17. 2.	Piatok	18:00	+ Jozef, Helena A. a Žofia B.	17:00	+ Agnesa Baranová
18. 2.	Sobota	7:00	50: Mária Vihonská		
19. 2.	7. nedeľa cez rok B	7:30	za pož. rod. Ondreja Foriša	9:00	50: Valentín Magda
		10:30	za farnosť		
20. 2.	Pondelok				
21. 2.	Utorok	17:00	+ Valent, Mária Novotní		
22. 2.	Streda			17:00	55: Dávid Baran
23. 2.	Štvrtok	7:00	+ Jozef a Jozef Lovasovci		
24. 2.	Piatok	18:00	za zdr. rod. Jána Uličného	17:00	+ Ján Jenča
25. 2.	Sobota	15:00	sobáš: Bednárík - Uličná		
26. 2.	8. nedeľa cez rok B	7:30	+ Štefan, Anna Gregovci	9:00	50: Veronika Balogová
		10:30	za farnosť		
27. 2.	Pondelok	17:00	+ Helena, Štefan Jenčovci		
28. 2.	Utorok				
1. 3.	Popolcová streda	7:00	vlastný úmysel	17:00	za požehnanie Anny Uličnej
		18:30	+ Juraj, Mária Š., Mária J.		
2. 3.	Štvrtok	7:00	+ Ján, Mária Miženkovci		
3. 3.	Piatok	18:00	+ kňaz Viktor Grega (výročná)	16:45	+ Mária Balogová (výročná)
4. 3.	Sobota	7:00	za pož. rod. Heleny Halkovej		
5. 3.	1. pôstna nedeľa	7:30	+ Štefan Jenča	9:00	za farnosť
		10:30	za pož. Jozefa a Terézie Gregových		

Skautská hranolková párty v Ovčí